

Startovní čára

Všichni jsme zažili pár zklamání v lásce. Některé nám ublížilo, ale všechna nás posunula dál. Naše chyby nám ukázaly správný směr. Kéž bych se z chyb poučila pokaždé natolik, abych je už nemusela opakovat. Avšak soustředění se na ně je náročná výzva. Musela bych být neustále ve střehu a analyzovat každou situaci, abych rozpoznala správnost svého rozhodnutí. Ačkoli se mi okolí snaží dávat dobře míněné rady, občas nechci poslouchat. Nakonec si to udělám po svém a obhajuji se, že jde o odlišný případ.

(Kéž by mi někdo občas zmáčknul tlačítko restart.)

Začátky vztahu u mě bývají dost podobné. Hodně si povídat a zjistit o druhém co nejvíc. Na prvním rande (a většinou ani na pátém) však nepoznám, jaký je člověk uvnitř. Do nitra jeho duše se mohu podívat nejdřív za pár let a pravděpodobně sotva z veliké dálky zahlédnu její pomyslný okraj. I po několika letech jsem mnohdy překvapená, co jsem o svém partnerovi nevěděla. Větší překvapení nastává, jakmile zjistím, kolik toho nevím o sobě. Z pevného ostrova mé duše se najednou stala loď unášená proudem života, a čekám, ve kterých vodách nadobro zakotví. Z tohoto důvodu se nyní pouštím do analýzy svého já a doufám, že z toho všeho vzejde nová, vyrovnaná individualita.

V testu typů osobnosti z psychologie na vysoké škole vypadal můj výsledek následovně:

Typ medvídek: pro medvídky jsou lidské vztahy tak cenné, že by se vzdali všeho, aby si udrželi přítele. Proto je lidé často využívají

a trhají na kusy. Medvídci potřebují lásku. Nechají se utiskovat z přesvědčení, že jiné řešení by druhému mohlo ublížit.

To jsem celá já. Vrhám se do vztahů s vidinou úžasné budoucnosti, kterou jsem si vysnila. Jakmile naplnění mé představy nepřijde, jsem nespokojená a najednou potřebuji napravit to, co s partnerem mezi sebou máme. Čekám, že se změní a konečně se z dotyčného vyklube ten pravý, dokonalý partner. Jenže nikdo z nás není dokonalý. Každý je originál a jinak si navzájem rozumíme, více či méně. Má marná snaha najít v opačném pohlaví dokonalost mě vede jen k žalostnému pokusu udržet si vztah, jenž nemá budoucnost. Cítím prázdnotu a nevidím východisko. Nakonec začnu být na protějšek nepřijemná, až to jeden z nás nevydrží a nepovedené soužití ukončí.

Očekávání

Chystám se na schůzku s Davidem. Fyzicky je velice přitažlivý a znám ho od prváku na výšce, kdy mě učil filozofii. Zápočet jsem dělala podruhé jen proto, aby byl na mě trošku pyšný. Více bodů ze zápočtu dovoluje mít méně bodů u zkoušky, takže si úspěch raději pojistím dopředu. A tak ve výsledcích v barvitě tabulce milého Davida byli žlutě vyznačeni ti, kteří zápočtem prošli, červeně neprošli a fialové bylo pouze jedno políčko s mým jménem. Stálo fialové v celém tom barvitém seskupení úplně samo – ta, která zápočet dělala znovu a přitom nemusela.

(To jsem byla teda pěkný šprt.)

Dali jsme si sraz v klubu kousek od nádraží. Byla jsem nervózní jak puberťačka na prvním rande. Měl čas kolem páté, takže jsem na něj po škole musela dvě hodiny počkat. Čekání nebylo nijak dlouhé. Přečetla jsem pár stran knihy o nastolování agendy v médiích, dala jsem si něco k snědku a pila Coca-Colu. Konečně nastala hodina H. Přišel a kvůli mně prý dokonce i utíkal. Je vážně roztomilý. Sotva jsme se spatřili, byla mezi námi cítit veliká touha. Šimravé napětí v podbřišku stříдалo jemné mrazení na těle. Z toho musí být něco víc a po dnešku snad i bude. Sedl si vedle mě a odložil svůj batoh. Mluvil o tom, jak ho někdo zdržel, ale já ho nevnímala. Dívala jsem se mu do očí a bylo mi jedno, o kom vlastně mluví. Soustředila jsem se na něho...

*Na jeho plné rty a výraz tváří,
na jeho oči, jež jemně září,
na vidinu společného života,
že už nepotká mě samota.*

*Jak budeme si my dva krásně žít,
prožívat ten láskyplný cit,
bude mi říkat, jak má mě rád,
a budeme se navzájem věrně milovat.*

... a najednou mě ze soustředění na krásné oblé tvary jeho tváře, jež lemují krátce strížené vousy, vyrušila nějaká banda, která právě vstoupila do vchodových dveří. Bylo tu moc rušno a my chtěli být sami. Kolem nás zrovna prošel jeden pár, který opustil útulně vyhlížející malou místnost přímo naproti nám. Hned jsme využili příležitosti a přesunuli se. Dveře jsme za sebou samozřejmě zavřeli.

Jakmile jsme dosedli vedle sebe na gauč, přitáhl si mě k sobě. Opřela jsem se o jeho hrud', rukou mě postrčil a já sjela na gauči trošičku níž. Zezadu si mě přitiskl. Líbal mě na uchu, na krku, polévalo mě čím dál tím větší horko. Otočil si mě, pomalu jsme se k sobě přiblížili a něžně se políbili. Vřela v nás vášeň a nenaplněná touha. Jednou rukou jsem mu hladila vlasy, druhá spočívala na jeho šíji. Naše rty se na moment oddálily a on se zadíval do mých očí pronikavým pohledem... velmi vzrušující pocit. Ach lidi, asi jsem se zamilovala.

*(No no, nejsem trochu hrrr? Dočkej času jako husa klasu.
Ale zkuste domluvit téhle bláznivé holce.)*

On je doufám ten pravý. Muž, jenž mě dokáže ukočírovat, muž, jenž ví, kde chytnout. Záchvaty vášně střídají romantické chvilky. Polibky, doteky a horký dech rozechvívají mé tělo, rozpalující vášně, hlava přestává myslet a nechává se unášet touhou zažít toho víc. Opřela jsem se o něj, objal mě rukou přes ramena a chvíli jsme setrvali v nádherné přítomnosti trvající celou věčnost. Jeho polibky jsou tak vášnivé, neuvěřitelné krásné. Kéž by David byl konečně ON. Ten, který se mnou zůstane.

Ale ne... začínám přemýšlet. Představuju si, jak by naše budoucnost mohla být úžasná. V hlavě už procházím v bílých šatech kostelní uličkou a na náměstí bijí svatební zvony, zatímco mé obranné systémy začínají šilet. Zase hledám hlubší význam, že by mohlo jít o dokonalý vztah. Vždyť takhle se všechno pokazí. Musím zastavit, alespoň na chvíli. „*Davi, počkej!*“ Vytržen z krásného momentu se nechápavě podíval a zeptal se, zda něco neudělal špatně. Samozřejmě, že ne, ale já ano. Ostatně jako vždycky. Co si mám rychle vymyslet za odpověď? No tak, myslí... oči se letmo podívaly na hodinky: „*Sakryš, za patnáct minut mi jede vlak.*“ Záchrana přišla ve vhodnou chvíli. Jsem ráda, že si nemusím vymýšlet důvody, proč jsem tu krásnou chvíli tak neomaleně přerušila. Bleskurychle jsme zaplatili, ve dveřích si mě k sobě naposled přitáhl, znovu vášnivě políbil a pak jsme odešli z přeplněné hospůdky.

Jelikož mě před rokem učil, nechtěl, aby nás někdo spolu zatím viděl. Věděla jsem, že stejným vlakem pojede moje spolužačka Lenka, a proto jsme se domluvili, že se mnou na nádraží raději nepůjde. Rozloučili jsme se tedy jemným polibkem a pohlazením v postranní uličce se slibem, že si určitě napíšeme.

Lenka přistoupila na následující stanici. Bylo mi krásně, byla jsem šťastná. Musela jsem se jí svěřit alespoň s tím, proč